

ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ

(Йоан 14: 1-14)

- **Въведение**

Скъпи братя и сестри,

Обикновено животът на човек е изпълнен с моменти, в които трябва да се вземат решения. От най-обикновенните неща като какво да облече, до сериозни решения като каква професия да избере или в кой град да живее. И през целия ни живот е така. Всеки е изправен пред всевъзможни избори ежедневно. Няма човек, който никога да не е взимал решения. И каквото и решение или избор да направи, пред човека се отваря нов път, по който да поеме и животът му се променя. Поне в някаква насока. Не винаги изборите, които прави човек, са лесни. Понякога това изисква време, а понякога и подготовка, но няма случай, в който човек да направи определен избор и да не се промени нещо в живота му. И е абсолютно сигурно, че след всеки избор ще има последствия. Приемането на тези последствия, на тези промени, показва до колко човек е изграден като характер. Защото не е задължително последствията да са добри. Съвсем в реда на нещата е нещо да се случи не както трябва. И за да разберем това по-добре ще дам един пример. *Един 37-годишен човек от Ню Йорк бил обирджия на дребно. От онзи тип обирджии на дребно, които обирали дребни възрастни дами. Но веднъж този човек обрал грешната възрастна дама. Този човек нападнал на 94-годишна дама и й взел портмонето. Когато Ню Йоркската полиция го хванала по-късно и го закарала в полицейското управление, един лейтенант му казал, че той току-що е обрал майката на най-големия мафиотски бос в Ню Йорк. Оказало се, че жената, която този човек е обрал, е Йоланда Гиганте, майката на Винсент Гиганте, описван от властите като главата на семейство Геневезе - една от най-могъщите мафиотски фамилии в САЩ. Когато човекът чул това, бил като подкосен. Но ето че и този човек е трябвало да живее с последствията от своите действия.*

И почти винаги след направения избор пътят, който се открива, е непознат, дори страшен. Много често се получава така, че не всичко може да бъде известно преди да направим избора. Смяе да кажа, че почти винаги нещата се разбират „в движение“. Аз лично съм човек, който много цени определения ред, рутината. Ценя много информацията за това какво се случва и кога се случва то. Аз искам да съм информиран напълно. И за мен е ужасяващо да узнавам нещата „в движение“. Планирането и това да знам какво ще се случи ми дава един особен мир. И ако нещо се промени, а не дай си Боже в последния момент, почти е сигурно, че ще бъда, меко казано, изнервен. И това е така, защото, ако това се случи, губя контрол над нещата и се чувствам неуверен. Слава на Бога обаче това се случва много по-рядко от преди.

- **Изборът**

Какво се получава в живота на практика? Точно в духа на нашето време възможностите идват една след друга. Моментите, изискващи бързо и адекватно решение, ни заливат ежедневно. Особено в сегашния момент, в който се намира светът. Много е трудно да направиш избор, след който ще знаеш, какво ще се случва оттук нататък. Не е невъзможно, но е трудно. В нашия живот обаче ние сме направили един избор, който предreshава нещата в много голяма степен. В един определен момент от своя живот, всеки един от нас е бил изправен пред избор, който, меко казано, е бил на живот и смърт. Имало е момент, в който вестта за Исус Христос е достигнала по някакъв начин до нас и, слава на Бога, ние сме откликнали положително на призива за спасение на душите ни. Изборът, който сме направили, и животът, който водим, са определили участва на нашата душа – ние сме спасени. Но, както се забелязва, все още сме тук на тази земя и все повече и повече ще ни се налага да се изправяме пред задачи и проблеми, за които ще трябва да вземаме решения. Положителното за нас е, че вече няма да се налага да правим нещата сами. Пътят, по който сме поели, е Пътят, Който води към живот. Дори към вечен живот. Вече няма причина да се смуцава сърцето ни. Ние СМЕ на ПЪТЯ. Този Път

обаче е тесен и вече е наложително да съобразяваме нашите избори, нашите преценки, спрямо този Път. Има обаче още един момент. Освен че сме на Пътя, ние самите сме пътят. Искам да кажа, че самите ние сме тези, които живеят според Христовите заповеди, и сме ние тези, чрез които Христос действа в живота на другите. Някой беше казал, че нашият живот е като отворена книга – всички четат какво е написано в тази книга. Слава на Бога, че Христос пише в книгата на нашия живот. Исус обаче казва в 1-ви стих: „*Да не се смуцава сърцето ви;...*“. Това означава, че сърцето ни може да се смути и да се разколебае. Много неща са в състояние да смутят човек. Това, което най-много разколебава човека, са страховете. Един пример е страхът от неизвестното. И можем да изброяваме много. Исус обаче ни насърчава в същия този стих: „... *вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене.*“. Исус сякаш казва: „Каквото и да се случи, каквито и решения да трябва да вземате, каквато и планина да се изправи пред вас, нека не се смуцава сърцето ви, защото Аз съм с вас. Моят Отец, в Когото вярвате, и Аз сме едно. Нямайте никаква причина за притеснение.“. На всичкото отгоре, Исус ни е приготвил място на небето, за да бъдем отново заедно с Него. Какво тогава би било в състояние да ни разколебае? И наистина, ако имаме това уверение, това насърчение от Исус Христос в сърцата си, много по трудно ще бъде на лукавия да ни разколебае, независимо какво се случва.

- **Вярата – най-важната съставка**

Една от най-важните съставки в рецептата за живот с Христос, ако разбира се можем да го наречем така, е вярата. В целия пасаж се забелязва една тиха борба на Исус Христос с неверието, съмнението, което обзема учениците. Разговорът, на който сме свидетели в този пасаж, е непосредствено след като Юда приема залька от ръката на Учителя си и излиза, за да Го предаде. Непосредствено след това Петър самонадеяно заявява, че няма да се отрече от Исус. Сам Филип действа така, като че ли има нужда от още доказателства за това, Кой е Христос. Филип заявява: „*Господи, покажи ни Отца и това ни е достатъчно*“ (8-ми стих). Като че ли всичко, което до сега Христос е правил и вършил в името на Бога, не е било достатъчно. Колко често и ние действаме като Филип. Бог се доказва по всевъзможни начини в нашия живот и отново имаме нужда от доказателства за Неговата сила и могъщество. До такава степен, че понякога сме в състояние да поставим под съмнение дори самата вяра в Бога. Затова Исус Христос в 11-ти стих казва: „*Вярвайте ми, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мен; или пък Ми вярвайте поради самите дела*“. Ключовата дума тук е „*вярвайте Ми*“. И все пак, какво означава да вярваме? На фона на учениците, които току що са действали като че ли не са били с Исус Христос цели три години, какво означава тази дума, това словосъчетание? Да вярваш означава да имаш твърдата увереност в сърцето си за неща, на които не си бил свидетел, но въпреки това приемаш за истина. Да повярваш на Бога означава да му се довериш въпреки невъзможната ситуация, в която си попаднал. Колко повече това важи за нещата, които Исус е вършил. Никой от нас не е бил пряк свидетел на делото на Исус. Освен чрез откровение от Господа как бихме могли да имаме твърдата увереност, че това, което е описано от Библията за живота на Христос, е вярно? Вярата е нещо велико. И ако погледнем библейските примери, можем да видим, че вярата далеч не е запазена марка само за великите герои на Библията. Повечето хора, които са практикували своята вяра, са били в невъзможни ситуации. И именно в невъзможните ситуации вярата е най-нужна. Авраам, Давид, Халев, Исус Навин и много други. Много преди тези хора да станат великите герои на Библията, те са практикували своята вяра в Бога по много практичен начин. Авраам например практикува вярата си над 20 години. Исус Навин и Халев практикуват вярата си на фона на 8 други хора, за които Обетованата земя е твърде мъчна за завземане. Давид практикува своята вяра, изправен пред триметров гигант, въоръжен до зъби, и с една обезсърчена армия зад гърба си. Всичките тези хора са практикували своята вяра пред лицето на невъзможността. И Бог потвърждаваше словото Си чрез тези хора, за които се казва, че са герои на вярата.

Господ не е спрял да потвърждава Своето слово и до сега. Ако ние сме повярвали в спасителното Му дело на кръста, то тогава колко по-лесно и с лекота трябва да се доверяваме на Исус Христос, когато Той казва „*Вярвайте Ми*“. Това „*Вярвайте Ми*“ с пълна сила важи и за нас. Защото и

ние като учениците сме хора със своите страхове и съмнения. И тъй като човек има склонност да забравя, Исус Христос за пореден път насърчава учениците Си, тоест нас, да му вярваме. Три години Исус Христос беше на тази земя служейки на хората и три години учениците Му бяха с Него. През тези три години Христос често говореше на Своите ученици за това, че трябва да пострада за греха на мнозина. И ето виждаме, че отново се прокрадна едно съмнение, едно неверие сред тях, непосредствено преди да се изпълни всичко. Христос обаче не се умори и за сетен път насърчи учениците си да вярват в Него.

Не само това, но Той даде и едно обещание. Обещание, което само по себе си е внушително. От 12-ти до 14-ти стих, четем: *„Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върши Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца. И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя.“*. Това обещание не означава, че ще бъдем по-велики от Господ Исус Христос, защото „слугата не може да бъде по-горен от Господаря си“. Но това обещание означава, че с божествената помощ на Исус Христос, стига да му се покорим, бихме могли да вършим Божията работа за прослава на Отец в Сина. Чувал съм много интерпретации на този текст - че сме щели да бъдем по-велики от Христос, че едва ли не ще вършим неща, за които Христос никога не е чувал. Не. Това не означава друго освен, че ако ние предадем живота си на Христа и решим да Го следваме, чрез нас Исус Христос ще продължава делото Си на тази земя, което е да прославя името на Отца. Това е условието – ако искаме нещо от Христос за прослава на името на Бог Отец, Исус казва, че ще го направи. Тогава това, което искаме в Неговото име, не би могло да е противно на Божията воля.

- **Заключение**

Много често обаче Исус Христос действа чрез нас, смее да кажа, незабележимо. Велики чудеса и знамения не се случват. И именно това е пленителното. Да станем чувствителни за това какво иска Исус от нас си е, меко казано, предизвикателство. Ала именно това иска Христос от нас като Негови ученици – да станем чувствителни за Неговата воля в живота ни. Да повярваме, че Той е приготвил добри неща за нас, които, въпреки че не ги виждаме да стават веднага в живота ни, Той ги е приготвил за нас. И ключовото за нас, отново ще го повтора, е да повярваме на Христос за Неговата воля в живота ни и да го оставим да работи чрез нас. И тогава неговото обещание в стихове 12-ти до 14-ти ще се изпълни в нашия живот. Защото Той е Пътят, Истината и Животът и никой не отива при Отец освен чрез Него. Нека Бог ни благославя и да ни държи на Пътя Христос. Амин.